

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

Játék az iskola udvaron.

Lombtalanul, búsan merednek a fa kopasz ágai az ég felé, szürke esőfellegek borítják az eget. Megváltozott a természet képe, csak a gyermekek játszanak most is vidáman a novemberi borús ég alatt.

V. ÉVFOLYAM
32. szám.

1937. NOVEMBER
10.

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 18-87.

Hogy írjuk?

ágyú, ágyúsz ütég, ágyuz, ágyuszó,
ahány, ahányan, ahányszorosak,
ahelyett, ahhoz,
áhít, áhitatos, v. ájtatos,
ahogy, ahol, ahomman, ahová.

Toborzó.

Kíváncsian várják kis cimboráink, kik az újabb toborzók, akik ügyesen tevékenykednek? Vannak, akik még csak egy kis cimborát tudtak betoborozni, de vannak olyanok is, akik már két-három, vagy több toborzást is csináltak. Ezek az ügyesebbek, az életrevalóbbak. No lássuk a legutóbbi toborzást: Gellér Ibi Kolozsvár toborozta: Geese Évát, Rácz Magdát; Weiss Irénke: Hochtél Magdát, Vigdorovits Hédit.

Cica és a komondor.

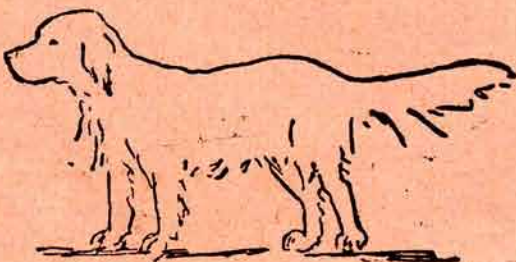
Irtó: **Földes L.** bácsi.

*Ica-rica, kukorica,
Hová szaladsz, te kis cica?
„Maradásom nincs a gondtól:
Reám mordult a komondor!”*

*Hát azért, hogy egyet vakkant,
Nem kell látni benne vadkant!
„Jaj, dehogy nem! majd megfoga! — —
Látszik farkamon egy foga...”*

*Van ám karmod! S ha még kezdi,
Tudj, cicuskám, védekezni!
„Lékörmöltem, lekapartam,
Úgy engedte el a farkam!”*

*Pattogatott kukorica!
Akkor ne fuss, vitéz cica!
„Tülerővel szembeszállni?!...
Mégis csak jobb — retirálni!”*

A két barát.

A KIADÓHIVATAL ÜZENETE.

Tudatjuk az Uj Cimborá előfizetőivel s a szülőikkel, hogy a kiadóhivatal vezetését Marosffy Gáborné vette át. Ezentúl ő irányítja a lap küldését s a befolyó előfizetéseket, könyvelést ő intézi. Mindennemű reklamáció a kiadóhivatal címére küldendő. Lakásváltozást vagy címváltozást azonnal tudomására kell hozni a kiadóhivatalnak.

A könyvek átvizsgálása után arra a szomorú eredményre jött rá a kiadóhivatal, hogy nagyon sok előfizető hátralékban van.

Az Uj Cimborá előfizetése nem olyan sok, negyedévenként is beküldhető. A magyar közönségnek jobban a szívéen kell viselnie ennek a lapnak a sorsát. Nem szabad kitenni az anyagi romlásnak a 200, a 100 és az 50 lejek nem fizetése miatt. Mert jó, hogy valaki azt gondolja — á azért az 50, vagy 100 lejért, amit én nem fizetek meg, nem bukik meg az Uj Cimborá. De legyen ilyen 800—1000 előfizető, számítsa ki, akkor megtudja, hogy megmaradhat-e, vagy nem az ő és a mások be ne nem fizetett előfizetése nélkül a lap.

És ma nem olyan világban élünk, hogy, ha megszűnik, megszűnik egy lap! Majd lesz helyette más! Ma egy lap megszűnik, nem adnak új engedélyt új lap megindításra.

Tehát az 50—100 lejek nem fizetése miatt nem szabad elkönnyelműsködni kisebbségi életünk egyetlen számottevő magyarnyelvű gyermeklapját.

Őszi ének.

Irta: **Ferenczy László Marcella.**

*Kinn a határrész őszi-re jár rég,
Sárga ruhája itt-ott kopott.
Resteli, rajta sokszínű foltja,
Barna, piros, a nyártól lopott.*

*Csend a mezőben, eső hull bőven,
Dagad a sár, nő a lucok.
Jő ki az ember, bár a november,
Éke oly kevés, búja a sok.*

*Erdő avarja, szél ha kavarja,
Oly szomorú a dallama, ó!
Fák csupasz ága sóhaját reája:
— Mi lettém? — : pusztá, árva, fakó...*

Róbert és Ottó.

Irta: **Rozsos Etel.**

Messze hangos volt az iskola a gyermekzsivajtól. A drága tízperc szünetet minden gyermek igyekezett alaposan kihasználni. Veszett iramban fel-le nyargalásztak a lépcsőkön, egy csoport fiú pedig kipirult arccal püfölte egymást. Kíváncsi gyermekhad állta körül őket és kóruban orditozták: Kip-kop, üsd-vágd, ne hadd magad! Egy kisdíák lekváros kenyeret majszolva igyekezett kijutni a veszélyes zónából. Most két izmos, karesú fiú közeledett az egymás hegyén-hátán gomolygó verekedőkhöz, a magasabbik hirtelen a csoporthoz lépett, szénézett közöttük, aztán megfogta társa kezét és tovább akart menni.

— Róbert, állj! — ugrott elő a verekedők közül egy csillogó szemű vad fiú. — Mit keresél itt, minek toltad ide a képed?

— Csak arról akartam meggyőződni, Ottó, hogy nem vertek-e megint nálatok kisebb, vagy gyengébb fiút, — felelte szeliden Róbert.

— És ha igen, akkor ugyan mi történt volna? — kérdezte csúfondárosan Ottó.

— Lacival együtt megvédtük volna.

— Nahát akkor most védjétek magatokat, minden lébe kanalak! — kiáltotta Ottó és tele dühvel fordult társai felé: hip-hip hurrá, rajta!

— Álljatok meg, — szólt Róbert, — Ottó nem érzed gyávaságnak azt, hogy kettőnk ellen tizenketten akartok jönni? Nem szeretném, ha olyan dolgot cselekednél, ami nem méltó hozzád.

— Hogy mit szeretsz, az nem érdekel, de hogy ne gondold, hogy gyáva vagyok és félek tőled, hát gyere, mérkőzzünk csak ketten.

És Ottó teljes erejével nekirontott a testvérenek. De az izmos és fürgé Róbert sem hagyta magát, bár a legdurvább öklözésre, rugásra sem bántotta Ottót, csak védekezett.

— Mit kimélsz? — kiáltotta dühösen Ottó, — én sem bánok veled keztyús kézzel.

— Jól tudod, hogy senkit sem ütök meg s a legkevésbé téged, de ha megtámadtál, védekezem s ha gyengébbet bántasz, megvédem, de ütni soha sem fogok.

— Akkor menj! Fúj, gyáva vagy, nem verkszem veled!

Ottó reszketett mérgében.

— Nem vagyok gyáva s azt te is jól tudod, — mondta büszkén Róbert s barátjába karolva továbbment. Ottó haraggal nézett bátyja után, aki sohasem bántotta őt és mégis mindig legyőzte. Otthon feltűnően került Róbertet s ha összetalálkoztak, néma daccal fordult el tőle. Este, amikor közös szobájukba mentek, hogy lefeküdjenek, Róbert megszólította Ottót:

— Haragszol rám? — kérdezte Róbert szomoruan. — Bocsáss meg, ha megbántottalak.

— Ne képmutatószkodj, — felelt konokul Ottó, — úgy is tudom, hogy az a céled, hogy megalázz és csak azt akarod fitogtatni, hogy különb vagy, mint mi.

— Ne mondd ezt Ottó, bánom, hogy megzavartalak a játékokban, de attól tartottam, hogy megint elverték valakit, mint multkor a beteges, gyenge Jánoskát. Nem tudom elképzelni, milyen örömet találtak az ilyen durvaságokban.

— Te sok mindent nem értesz meg és mégis mindenbe beledugod az orrodát. Mit tudod te, mi az erő és érezni azt, hogy erősek vagyunk!

— A mozgást és az erőt én is szeretem és azt is tudod, hogy minden sportban szívesen veszek részt, de verekedni, mást megütni, hogy annak fájjon, azt nem teszem. Én sohasem játszottam katonásdit, háborúsdit, mert tudom,

hogy ez sem a nagyoknak, sem nekünk nem használ, én, tanulni és dolgozni akarok, hogy az országnak és embertársaimnak hasznára lehessek.

gúnyolódott Ottó. — Azt szeretnéd, hogy én is olyan könyvmoly legyek, mint te és mindenféle hülye dolgokkal kísérletezzem, mint te és Laci?

— Hidd el Ottó, hogy azok a dolgok, amiket te úgy lenézel, érdekesebbek és izgalmasabbak, mint bármelyik detektiv-regény, vagy birkozási verseny. Van csodálatosabb dolog a tudománynál? Az orvos a legbátrabb katonánál is bátrabban küzd a szörnyű betegségek baktériumai ellen, hogy százezrek életét megmentse. Vagy a csillagászat, ami millió világ titkait keresi. Vagy az építészet, mechanika.

— Magadat is valami nagy tudósnak képezed, ugy-e, — szakította felbe epésen Ottó, — azért szerelted fel az elsősegély-ládát is.

— Nem képezek magamról semmit, — felelte Róbert, — de még mindig jobbnak találok valakinek a sebet kötözni, mint sebet ütni rajta.

Mind a két fiú elhallgatott, de mindkettőjük lelkében valami szomorúság maradt. Róbert jól tudta, hogy öccse holnap még vadabbul fog viselkedni, mert minden ilyen beszélgetésük és vitatkozásuk után mind dacosabb és zárkózottabb lett Ottó. Róbert ezért saját magát okolta és bántotta nagyon, hogy nem találja meg a helyes utat testvére szívéhez. De Ottó is nyugtalanul forgolódott agyában, nem tudott aludni, mert Róbert minden szava a lelkét érintette, de sokkal makacsabb volt, mintsem ezt beismerte volna, — még önmaga előtt sem. És tovább üzte csúnya játékait: vagy remegő kis cicát dobott a kutya elé, vagy öreg kofaasszonyok kosarát borította fel a piacon kegyetlenül.

Eljött az iskolaév vége, a fiúk levizsgáltak. Róbert és barátai a vakáció örömeire egy szép kirándulást rendeztek. Ottó is velük tartott néhány meghívott osztálytársával. A gyönyörű napsütésben vidáman telt az idő. Sátorokat húztak fel, flekkent sütöttek, futballoztak és a közeli folyóban versenyt úsztak. Végül elhatározták, hogy megmásszák a meredek sziklás hegyet és aki leghamarább eléri közülük a csúcsot, az lesz a kis csapat kapitánya. Nosza, neki is rugaszkodtak a hegyoldalnak, de csakhamar sokan lemaradtak, mert nem bírták szusszal az iramot. A cél közelében már csak hárman küzdöttek: Róbert, Ottó és Ottónak egy barátja. Róbert valamivel feljebb jutott, mint öccse, aki egy vonalban haladt pajtásával. A két kisebb fiú nekivadultan, semmivel sem törődve küzdött az elsőbbségért. Ottónak sikerült elhagynia a barátját és már szinte behozta a közte és bátyja közötti távolságot, amikor érezte, hogy

valaki alólról megrántja a lábát és egyensúlyát elvesztve zuhant lefelé. Szörnyű fájdalmakra tért magához. A földön feküdt, megriadt arcú fiúk állták körül és mellette térdeltek bátyja és Laci.

— Fiúk, szedjétek gömbölyű faágakat és akinél spárga, vagy más kötözésre alkalmas anyag van, az adja ide, hogy hordágyat készíthessünk.

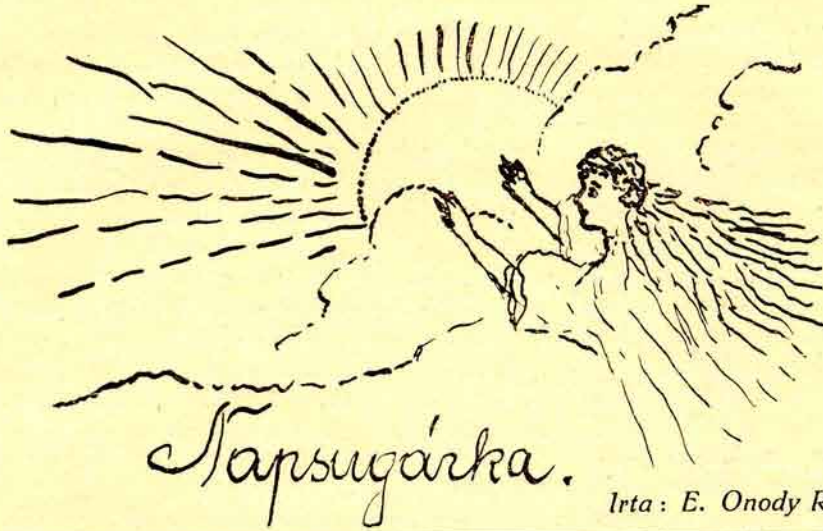
— Ő maga gyorsan előhozta az Ottó által lebecsült elősegély-ládáját, amiben az összes szükséges gyógy- és kötszer együtt volt. A fájdalomtól elkékült szájba csillapítót kényszerített, aztán nagy ügyességgel a hegymászó rudakhoz fászlizta szerencesétlenül járt öccse lábait. Az elkészült hordágyra pokrócot tettek és Lacival ketten óvatos gyöngédséggel helyezték rá Ottót. Szomorúan indult hazafelé a kis csapat. Legbátul baktatott nehéz szívvel Ottó bünyös osztálytársa. Ő csak első akart lenni és amikor megrántotta barátja lábát, nem gondolt arra, hogy egy meggondolatlan pillanatban milyen borzasztó szenvedések okozója lesz.

Ottó heteken keresztül feküdt élet-halál között. Róbert állandóan betegágya mellett ült.

Egy délután éppen sakkoztak a testvérek, a nap a beteg ágyára sütött, amikor Ottó szeretettel fogta meg bátyja kezét:

— Róbert, én mindig megértettelek és nagyon szerettelek téged. Nem tudom, miféle konok dacs tartott hatalmában, hogy minél inkább igazat adtam magamban neked, annál vadabbul és kegyetlenebbül viselkedtem, — de végül is a te jószágod győzött és ha meggyógyulok, minden másképp lesz. Eddig minden vágyam az volt, hogy katona lehessenek, de most már belátom, hogy nem lehet nemes cél az, ami hozzánk hasonló embereket megölni, vagy nyomorékká tenni készíti lennünk. És ha a felnőttek ebben a szomorú tévedésben élnek, mi fiatalok próbáljuk meg helyrehozni a hibát. Én ezért minden örömmel arra fogok törekedni, hogy csak olyat cselekedjek, amivel hasznára vagyok embertársaimnak. Mert mennyivel jobban esett nekem is, amikor te önzetlen odaadással igyekeztél fájdalmamat enyhíteni, mint az a szörnyű szenvedés, amit meggondolatlan osztálytársam okozott. Te eddig érdemtelenül szeretted engem, édes jó bátyám, ezért igyekezni fogok meg is érdemelni a szeretetedet. Sokat szenvedtem, de most nagyon-nagyon boldog vagyok, hogy végre legyőzhettem régi rossz éneket és hogy ezeket elmondhatom neked.

A nap ragyogó sugárkoszorúval vette körül a két fiút, akik ebben a pillanatban igazán szép és nemes fogadalmakat tettek lelkükben.

Napsugárka.

Irta: E. Onody Rózsi.

A jóságos, öreg nap szétbocsátotta ragyogó pitvarából az aranyos napsugarakat, amelyek játszi fénnel röppentek le a földre, átmelegítve jótékony sugaraikkal a földet, levegőt, vizeket, minden élő és élettelen tárgyat.

Egyik pajkos kis napsugár, elszökve társai mellől, kalandozni indult, figyeljük csak meg útjában.

Amint a földhöz közeledett, egy hatalmas, gyönyörű emeletes palota ablakán kacagott be legelőbb. Besurrant a selyem függönyök között, játékosan ugrálni kezdett a pazarul berendezett gyerekszoba szép, fényes bútorain, míg csak föl nem fedezett egy hintaszékben olvasgató kis leányt. Nosza, gyorsan odaröppenve, játszadozni kezdett annak gondosan kigöndörített hajfürtjeivel, simogatni kezdte hófehér, bársonyos arcocskáit. Tetszett neki a játék, de egyszerre csak szörnyen meglepődött Napsugárka. Egy affektált, nyafogó hangoeska szólalt meg kiabálva:

— Mari, Mari, jöjjön kérem azonnal, tegye be az ablakot és húzza össze a függönyöket, egy szemtelen napsugár bejött a szobámba és bosszant, én ugyanis ráérek lesülni majd a tenger-parton, ahova nyaralni megyünk, most még szép fehér akarok maradni!

Mari, a szobalány sietve követte a kapott parancsot és kiesukta a megszeppent Napsugárkát. Bizony, kissé lejjebb szállt játékos kedve a kis szökevénynek, nem gondolta, hogy első látogatása ilyen balul sikerüljön. Nem is ment be jó darabig egyetlen ablakon sem, játszadozva nézegette magát a ragyogó kirakatok üveg vagy tükör ablakaiban, elkísérte az autóbuzsokat, besurrant a kertek fái közé, megmogsímogatta a virágokat, ugrált erre is arra is, míg csak ki nem jutott a városból. Egyik

városvégi szegényes, de tiszta házikó nyitott ablakán mégis csak bekandikált.

Az ablak párkányán egy esérépben muskátli virágzott, az ablakon belül egy karosszékben sápadt kicsi leányka üldögélt. Amint észrevette Napsugárkát, vágyakozva nyújtotta felé lesoványodott kis kezeit. Ugyanis szegényke tüdőgyulladásban feküdt hetekig és a csúnya, lázas betegség megviselte gyöngye kis szervezetét.

„Napsugárka, édes melegfényű Napsugárkám jöjj be hozzám!” Esdekelt felé édes, bágyadt hangoeskáján.

Napsugárka örömmel szökkent be a kislányhoz, végig simogatva gyöngye karocskáit, megcsókolgatta halvány arcát, aranyos hajában bujőcskát játszott, fölvidítva, megélénkítve a kis lábbadozót. Addig-addig melengette kis pajtását, amíg az egyszerre csak jótékony álomba merült.

„Áldott légy Napsugár.” Mondta a kislány anyja, amikor meglátta alvó gyermeke arcán az odacsókolt halvány rózsákat. Lefektette a kis leánykát, és folytatta munkáját tovább a ház körül. Tudjátok ugy-e Ti is, mennyi sok dolga van egy édesanyának?

Napsugárka sem volt rest, szerte-szét cikázott a szobában, bevilágított minden homályos sarkot, megmutogatva az édesanyának mindennütt, ahol eddig rejtve por fészkelte. Lesímogatta a bútorokat, szőnyegeket, mindenhol áldásos munkát végezve, mert minden elképzelhető helyről kiöldöste a meghúzódo kártékony bacillusokat. Egyszeriben tiszta és könnyű, kellemesen meleg lett a kicsi szoba levegője. Szerették is Napsugárkát nagyon. A kislányka is, meg az édesanyukája is. El nem akarták engedni többé.

Jóteknony otléléte alatt nemesak a betegséget okozó csúnya bacillusokat ölte meg, de olyan egészséges piros-pozsgás barnára szinesedett a vézna kis beteg is, hogy mindenki örömmel nézte egészséges arcoeskáját.

Jött az ősz. Napsugárka búcsút vett tehát a kisleánykától és visszatért az égre.

A jóságos öreg nap mosolyogva fogadta a megszeppent, lehajtott fejű kis szökevényt.

„Ne félj Napsugárkám, nem kapsz ki amiért megszöktél testvéreid közül, még csak meg sem dorgállak, mert hiszen figyelemmel kísértetek, láttam áldásos működésedet a földön és mivel odalent csak jót cselekedtél, teljes szabadságot adok neked, akkor mehetsz le napközben, amikor csak akarsz. Megnyugtatásodra azt

is elárulom, hogy jövőre fölkeresheted a palotában lakó kisleánykát is, mert nyaralása közben annyira megszerette az is a napfényt, hogy alig várja a jövő nyarat, hogy veletek, kis napsugárkám eljátszadhassék, jóteknony melegségetekből erőt gyűjthessen, hogy elbírja a tél hidegét, meg is barnult, meg is erősödött, s így a betegségeket is el tudja kerülni, vagy legalább is sokkal hamarabb legyőzi, mint az olyan gyenge gyerek, aki kerüli a napsugarak áldó melegét.

Napsugárka nagyon boldog lett a dicsérő szavakra, meg is fogadta, hogy jövőre még több gyenge kis gyermeket fog megerősíteni, még több betegséget okozó baktériumot fog elpusztítani.

Karácsonyvárás.

Írta: **Balla Ilona.**

Személyek:

Anya, Annuska, Sárika (8–10 évesek), Szobalány.

(A szin nappali szobát ábrázol. Édesanya varrogat, mellette Annuska tanul, Sárika babáival játszik.)

ANNUSKA: *(Hangosan.)* A szállások mind el lévén foglalva, kénytelenek voltak éjszakára meghúzódní egy kis istállóban. És itt született a kis Jézus. Betlehemhez közel pásztorok tanyáztak, kiknek angyal vitte meg az örömhírt, mondván nekik: „Megszületett a Megváltó. Ez lészen a jel: találtak egy kis gyermeket pólýába takarva, jászolba fektetve.“ A pásztorok ott hagyván nyájaikat, siettek Beflehembe s megtalálták a kisedet pólýába takarva, jászolba fektetve. S leborulván előtte, köszönték őt. *(Sárika oda figyel, a játékot abhahagyva.)*

ANYA: Látod, most tudod. Most aztán játszatsz te is.

(Annuska feláll könyve mellől, Sárikához megy, játékot vesz elő. Ebben a pillanatban belép Maris, a szobalány.)

MARIS: Nagysága kérem, tessék egy kicsit kijönni. Az öreg Kati néni van itt. *(Maris el.)*

ANYA: *(feláll, ő is kimegy.)*

SÁRIKA: *(játék közben.)* Milyen jó volt a pásztoroknak! Látták a kis Jézust! Szerettem volna én is látni! Szerettem volna akkor élni. Elmentem volna én is a pásztorokkal a kis Jézushoz...

ANNUSKA: De hátha nem is Betlehemben laktunk volna?

SÁRIKA: Nem baj. Én azért elmentem volna.

ANNUSKA: Akármilyen messziről?

SÁRIKA: Akármilyen messziről.

ANNUSKA: Én is elmentem volna.

SÁRIKA: Együtt mentünk volna. *(Ujeden.)* De hátha nem találtunk volna oda?

ANNUSKA: De odataláltunk volna. A csillag elvezetett volna. A három királyokat is az vezette.

SÁRIKA: Igen, de azok ajándékokat is vittek. Aranyat, tömjént, meg mirhát.

ANNUSKA: Én is vittem volna ajándékot.

SÁRIKA: Én is. Te mit vittél volna?

ANNUSKA: Mondd meg előbb te, aztán majd én is megmondom. Te mondtad előbb, hogy elmentél volna Betlehembe.

SÁRIKA: De te vagy a nagyobb, mond meg előbb te. Aranyat, tömjént, meg mirhát vittél volna?

ANNUSKA: Nem, mert azt már a háromkirályok vittek. Különben is aranyam meg tömjénem nincsen, a mirhát nem is tudom, mi csoda. *(Kicsit gondolkozik.)* Azt hiszem, egy kis gyapjuingecskét vittem volna, meg azt a kis horgolt cipőcskét, meg a kis fejkötőt, amit az iskolában csináltunk kézimunka órán... Hideg lehetett abban az istállóban... Szegény kis Jézus. Vajjon nem fázott ott a jászolban?

SÁRIKA: Én egy puha párnát vittem volna, hogy a szalma ne szúrja a gyenge kis testét... Meg egy termoszt is vittem volna, hogy jó meleg maradjon a tea meg a tejeeske. *(Halkan titkolódzva.)* Elestem volna a kamrából...

Péterke csodatyúkjá.

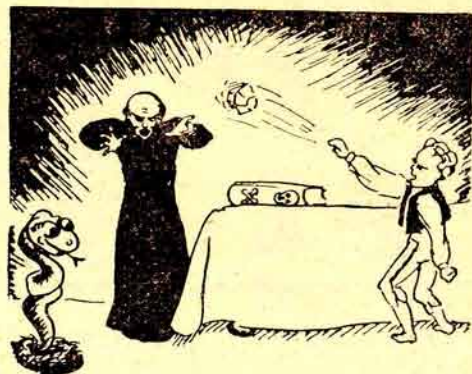
Írta és rajzolta: Nagy Kató.

15.

Pétert nem nagyon lelkesítette az a gondolat, hogy hátralévő éveire a gonosz varázsló elvarázsolja valamivé s mint varasbéka, vagy ehhez hasonló undorító állat élje le életét. De kemény legény volt s azt ígérte, hogy a fekete tyukot visszahozza, amit egyszer himondott, azt állotta is. Így aztán mit volt tenni, mit nem, fogta az éllekvét s megindul Ludmillusz boszorkánykonyhája felé.

Na, most aztán nagyon bátornak kell lennem — gondolta Péterke s nagy erővel belökte a rettegett és tilkos műhely ajtaját.

A varázsló éppen gonosz kígyójával tanácskozott, mikor nagy zajjal elnyílt az ajtó. Meglepetésében hirtelen elsápadt, felugrott s néhány bűvös ígét akart mondani, hogy ártalmatlanná tegye veszedelmes ellenfelét, mikor arcába csapódott a kő. Fehér és aranyos por szóródott szét a levegőben s a varázsló nem volt sehol.

ANNUSKA: Na és ha anyuka kereste volna? Mit mondtál volna?

SÁRIKA: Én azt hiszem, senki észre sem vette volna, hogy eltűnt a termosz, hiszen csak nyáron kell a kirándulásokhoz. És mikor lesz még nyár! Meg különben sem haragudott volna anyuska, ha megmondtam volna, hogy elvittem a kis Jézusnak.

ANNUSKA: Én is azt hiszem, hogy nem haragudott volna... *(Kis szünet után.)* Én elvittem volna a lapdát meg a képeskönyvemet is.

SÁRIKA: Én még tudod mit vittem volna? Egy kis karácsonyfát. Ekkorácskát ni. *(Mutatja.)* Szépen feldíszítettem volna. Hiszen éppen karácsony volt! A kis Jézus karácsonykor született.

ANNUSKA: Az nem jó. Hiszen a kis Jézus küldi nekünk is a karácsonyfát. Neki rengeteg sok karácsonyfája van. Az összes karácsonyfa, ami csak van a világon, mind az övé!

SÁRIKA: Igen, de ott az istállóban nem volt. Nézd meg az egész leckét, *(veszi a könyvet)*, szó sincs benne arról, hogy ott karácsonyfa lett volna!

ANNUSKA: Ebben igazad van.

SÁRIKA: De hol is tartja a kis Jézus azt a sok karácsonyfát?

ANNUSKA: Az erdőben. Ott várakoznak szépen karácsony előttig, s várják, hogy az angyalok feldíszítsék őket.

SÁRIKA: Mikor is lesz karácsony? Ugye nemsokára?

ANNUSKA: Három nap múlva. Holnap már kikapjuk a vakációt.

SÁRIKA: Én már úgy várom!

ANNUSKA: De még én is!

SÁRIKA: Vajjon az angyal hoz-e nekünk valamit?

ANNUSKA: Biztosan. Tavaly is hozott.

SÁRIKA: Karácsonyfát is hoz?

ANNUSKA: Azt hiszem, karácsonyfát is hoz. Eddig még minden évben hozott.

SÁRIKA: *(Elgondolközva.)* Azért mégis csak szép lett volna akkor élni és elmenni Betlehembe az ajándékokkal...

ANYA: *(Bejön.)* Gyerekek, tudjátok, ki volt itt?

ANNUSKA: Hallottuk, mikor mondta Maris, hogy Kati néni. Miért volt itt?

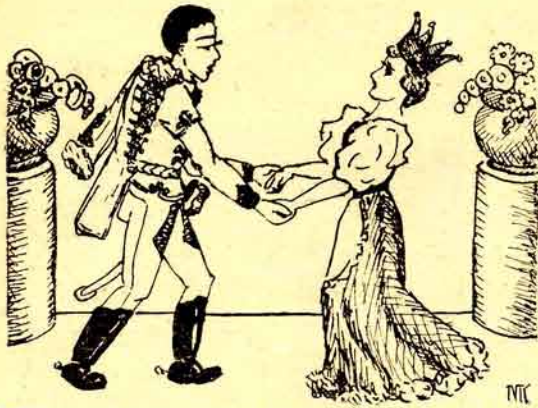
ANYA: Éppen ezt akarom elmondani. Szegény Kati néni sirva panaszkodott, hogy jön a karácsony, s nincs tüzelőfája, nincs kenyereük, nincs mit enni adjon szegény kis unokájának, Katicának. Nem tud neki ruhát venni, sem cipőt.

ANNUSKA: Szegény Kati néni! Szegény kis Katica! Oh hogy sajnálom őket!

SÁRIKA: Anyuskám, nem segíthetnénk rajtuk valahogy?

ANYA: *(Leül.)* Figyeljétek ide. *(A két kis leányt jobbról-balról magához vonja s átölelve tartja.)* Most adtam néhány lejt a legszükségesebbre, karácsonyra pedig valami meglepetést készítünk nekik. Én tüzelőről gondoskodom, hogy legyen meleg szobájuk s ne kelljen dide-regniök karácsony ünnepén. Juttatok nekik bőven az ünnepi kalácsból is. De ti is kell, hogy adjatok valamit a kis Katicának a ti holmitokból.

ANNUSKA: Anyuskám, nem adhatnám oda a ruháim közül azt a kis meleg kékét, amit

16.

A varázsló eltűnt s bűnös hatalma megszűnt a világ felett. Minden átváltozott a kárhozat várában egy pillanat alatt. Az ódon folyosókon hatalmas ablakok nyitak meg, melyeken a napsugarak táncolva áradtak be s eddig szem sosem látott szép virág-szirmokon ezer színben tündököltek. Az egész kastély megváltozott s gondtalan nyugalom áradt szét minden zeg-zugában. Az a terem, amelyben a királykisasszony tartózkodott, ment át a legnagyobb változásra. A kis egérke eltűnt, mintha a tenger nyelte volna el, de helyébe megjelent egy derék, magas, fiatal férfi csillogó aransújtásos vitézi ruhában.

tavaly kaptam? Meg az egyik pár cipőmet. Meg azt a kis kötött keztyűt, amit nagymamától kaptam. Az újja egy kicsit lukas, de hamar megvarrom...

ANYA: De figyelmeztetlek, hogy nem kapsz helyette újat az idén meg kell elégedned azzal, ami van.

ANNUSKA: Nem baj anyuskám, adjuk csak oda, azért marad nekem is.

ANYA: Keress szépen elő mindent s hozd ide. *(Annuska sietve el.)* Hát te Sárika, mit gondolsz, mit adjunk oda Katicának?

SARIKA: Nem adhatnánk anyuskám, egy párnát neki? Hátha nincs Kati néninek jó puha párnája, amit a kis Katica feje alá tegyen...

ANYA: Jól van, kislányom, de úgy gondold meg, hogy nem kapsz helyette másikat, meg kell elégedned azzal a lapos nagy párnával, ami megmarad.

SARIKA: Megelégszem vele, anyuskám.

ANYA: Hozd elő a párnát. *(Sárika el.)*

ANNUSKA: *(Visszajön, a kék ruhát, a cipőt s a keztyűt hozza.)* Itt van minden, anyuskám.

ANYA: *(Kezébe veszi a ruhát, nézegeti.)* Kicsit nagy lesz Katicának. De nem baj, legalább jövőre is hordhatja. Majd egy kicsit felhajtok belőle.

SARIKA: *(Jön a párnával.)* Itt a párna anyuskám!

ANYA: Tedd oda szépen a többi holmihoz.

SARIKA: *(A párnára fejét ráhajtja, lehányt szemmel, mosolyogva.)* Búcsúzom tőle!

ANYA: A játékaikból nem adtok valamit?

ANNUSKA: Talán a lapdát meg a képeskönyvet. *(Odaviszi.)*

ANYA: Jól van Annuskám!

SARIKA: Karácsonyfája lesz-e Katicának?

ANYA: Lesz egész biztosan. Hogyne lenne, hiszen Katica jó kislány. Majd szépen a karácsonyfa alá rakjuk az ajándékokat. Kati néni

is kap egy jó meleg kendőt. Aztán mikor mindent elrendeztünk, áthívjuk őket s meggyújtjuk a gyertyákat.

ANNUSKA: Óh, de jó lesz!

SARIKA: Ugy-e fog örülni Kati néni az ajándékoknak?

ANYA: Hogyne. Biztosan nagyon fog örülni.

ANNUSKA: De úgy-e Katica is fog örülni a ruhának, meg a cipőnek?

ANYA: Persze, hogy fog örülni!

SARIKA: A párnának is?

ANYA: Annak is. Mindennek fog örülni. A karácsonyfának is.

ANNUSKA: De ha meggyújtjuk a gyertyákat, énekelni is kell valamit.

SARIKA: Akkor jön majd hozzánk is a kis Jézus?

ANYA: Igen. Itt lesz közöttünk, ha szeminkkel nem is fogjuk őt látni.

ANNUSKA: És fogja tudni, hogy mit adunk Kati néninek, meg a kis Katicának?

ANYA: Tudja és örülni fog. Ugy fog örülni, mintha csak Neki adtátok volna.

SARIKA: *(Annuskához.)* Hallod! Mintha csak Neki adtuk volna.

ANNUSKA: De hiszen ez nagyszerű! Így hát mégis neki odaadjuk az ajándékokat!

SARIKA: *(Hízelegve.)* Anyuskám, nem lehetne a termoszt is?

ANYA: Felesleges, kislányom, hiszen lesz bőven tüzelőjük.

SARIKA: Énekelni mit fogunk?

ANNUSKA: Legjobb lenne a Mennyből az angyal-t. Vagy azt: Kicsiny Betlehemben...

SARIKA: En már nem bírom kivárni! Próbáljuk el legalább az éneket, hogy lássuk, nem felejtettük-e el tavalyról?

ANNUSKA: Anyuska, kezd el!

ANYA: *(Elkezd egy karácsonyi dalt. A két kislány vele énekl. Fügöny le.)*

Csevegés Tudóka Ferkóval.

Írta: Nagy Mihály.

Ferkó: Tanítóbácsi kérem szépen, nem tesszik megharagudni, ha megkérdek valamit?

Tanító: Dehogyanis haragszom, fiam! Mindig örülök, ha a tanítványaim bizalommal fordulnak hozzám kérdéseikkel.

Ferkó: Tessék akkor nekem megmagyarázni, hogy mi lehet éjjel az égen az a széles, hosszú fehér folt, amelyik átfogja fejünk felett az eget; olyan, mintha valami kékre festett szoba plafonját háromszor, négyszer végig paskolták volna fehér mésszel, vagy minthogyha ott fenn valami mosó asszonyok abroszokat meg asztalkendőket teregettek volna ki?...

Tanító: Az fiacskám a „Tejút”, a nevét bizonyára te is hallottad már, amely állandóan dél-északi irányban fogja által a csillagos eget. Olyan az, mint valami ragyogó ékkövekkel kivert ezüst öv kék dalmányon.

Ferkó: A tanító bácsi biztosan tudja, hogy felhő az, vagy miből van?...

Tanító: Az emberek, még a tudósok is, amíg csak szabad szemmel vizsgálgatták az eget és a távcsövet fel nem találták, különféleképpen magyarázták ezt. De sok monda is fűződik hozzá. Az emberi szellem képzelődésre hajlamos. Így némelyek, sőt nemesak egyes egyénk, hanem népek is, a „Tejút”-ról kedves meséket alkottak és ezek emberöltőről-emberöltőre, szájról-szájra szállva, maig is fennmaradtak és a képzelődő embernek, különösen gyermekeknek kedvence szórakoztatójául szolgálnak.

Ferkó: Képelem, milyen érdekes mesék lehetnek azok!...

Tanító: Meghiszem azt!... A gyermek ember mielőtt valamit kitanulmányozna, szeret mindent előbb a maga észjárása szerint kimagyarázni. A régiek pedig, akiknek nem voltak még csillagvizsgáló műszereik és tapasztalatokban is szegényebbek voltak, hiszékenységre és képzelődésre alapították tudásukat. Így keletkeztek a hitregék. A „Tejút” pedig mindig fenn volt az Ég derekán, mióta ember él e Földön. Ezért már az ősrégi görögök hitregéje is foglalkozik ezzel.

— Egy ilyen hitrege szerint a *Napisten*, a fia hosszadalmas könyörgésére, reá bízta szekereinek vezetését. Ámde a fiú hiában bízott úgy önmagában, mert a makrancos, tüzes paripákkal nem bírt s azok szilajon vágatva a rendes útról letértek és a szekeren ülő Nap hősege elpusztítással fenyegette a Földet. A Föld lakóinak egyrésze, az afrikai négek, már feketére sülték a Nap forrón alátűző melegétől, mikor

Zeüsz, a görög hitrege istene, meghallotta az emberek földről felhangzó nagy jajveszékélését s az élehetlen kocsist villámmal lesújtotta és a Földet megmentette. De a lovak lábának és patkójának szanaszét kalandozó fényes nyoma ma is látszik az Ég boltozatán. Ez a „Tejút”...

A római hitrege szerint az égboltozat egy szilárd erősség, mely két félgömbből áll. Felette van az öröktűz. De ahol a „Tejút” van, a két félgömb nincsen jól összeforrasztva s ezért átcsillámlik rajta az öröktűz fénye.

A székely monda szerint a „Tejút” az „éjszakai szívárvány”, amely úton *Csaba* királyfi nyomul fel vitézeivel a székelyek segítségére, mikor ez a nép veszélyben forog. Ezért „*Hadak útj*”-nak is nevezik. *Csaba* királyfi vitézeinek és lovaiknak lába nyoma az a sok fehér pont, melyet holdvilágtalan derült éjjelen, mint hófehér szalagot látsz tündökölni az égen.

— Ezek mind költemények, regék, melyek az emberi képzelet szárnyait bontogatják...

Ferkó: De van tudományos felfogás is a „Tejút”-ról, úgy-e, tanító bácsi?

Tanító: De mennyire! Már a régi görög és római tudósok úgy magyarázták, hogy a „Tejút” fénye megszámlálhatatlan csillagokból áll, melyeket pusztán szemmel kivenni és egymástól megkülönböztetni nem lehet. Elég jól következtek, mert az újkori csillagászatban óriási nagyítói azt mondják, hogy a „Tejút” napok millióiból áll. Egy tudós azt mondja, hogy a „Tejút” tizenhatalomillió nappal áll. De, amint a csillagvizsgáló távcsöveket mind jobban tökéletesítették és nagyobbaknak gyártották, mind több és több csillagot fedeztek fel. Úgy, hogy a mai csillagászok szerint százmillió csillagból áll a tejút. Micsoda elképzelhetetlen és végtelen térben lehetnek azok elhelyezve!...

— De most elég lesz a tejüti csillagokról ennyi, Ferkó fiam! Majd egy legközelebbi kirándulásakor beszéllek neked a „Tejút”-ban lehető naprendszeréről és a csillagok világűrbeli távolságáról is.

Humor.

— No, milyen lesz az évvégi bizonyítvány, *Oszi*?

— Nagyon jó, apuka!

— Honnan tudod?

— Tanító bácsi tegnap is mondta: Na, te mákvirág, örülni fog apád, ha meglátja a bizonyítványodat.

Milka Margit és Mária bemutatkozója.

Az Új Cimborát olvasó kis pajtások közül már sokat ismerünk képről s kíváncsian és mindig örömmel várjuk az újabbak bemutatkozását is. Ezúttal mi is bemutatkozunk. Nevünk Milka

Margit VII. el. ot. és Mária VI. el. ot. Az Új Cimborá nagyon-nagyon kedves nekünk, különösen, hogy a szerkesztő nénit is ismerjük.

Válasz a Léderer Éva levelére.

Léderer Éva a bélyeggyűjtő kis cimborák közé tartozik. Hogy külföldi bélyeggyűjtőkkel is cserélhessen, szorgalmasan tanul eszperántóul. Az elmúlt héten levelet írt az eszperántó rovat vezetőjének, Kormos Jenő bácsinak, aki az alantiakban válaszol az Evike levelére.

Kedves kicsi Evike!

Küldöm a kért szójegyzéket s kérlek fordulj hozzám máskor is bizalommal, mert mindig szívesen segítek neked a levelezésben.

De máskor szeretném látni ám a levél magyar fogalmazványát, nehogy elrontsunk valami igét, vagy birtokosetet. Ez esetben sejttem, hogy miről akarsz írni, s ahol szükségesnek láttam, elláttalak jótanácsokkal.

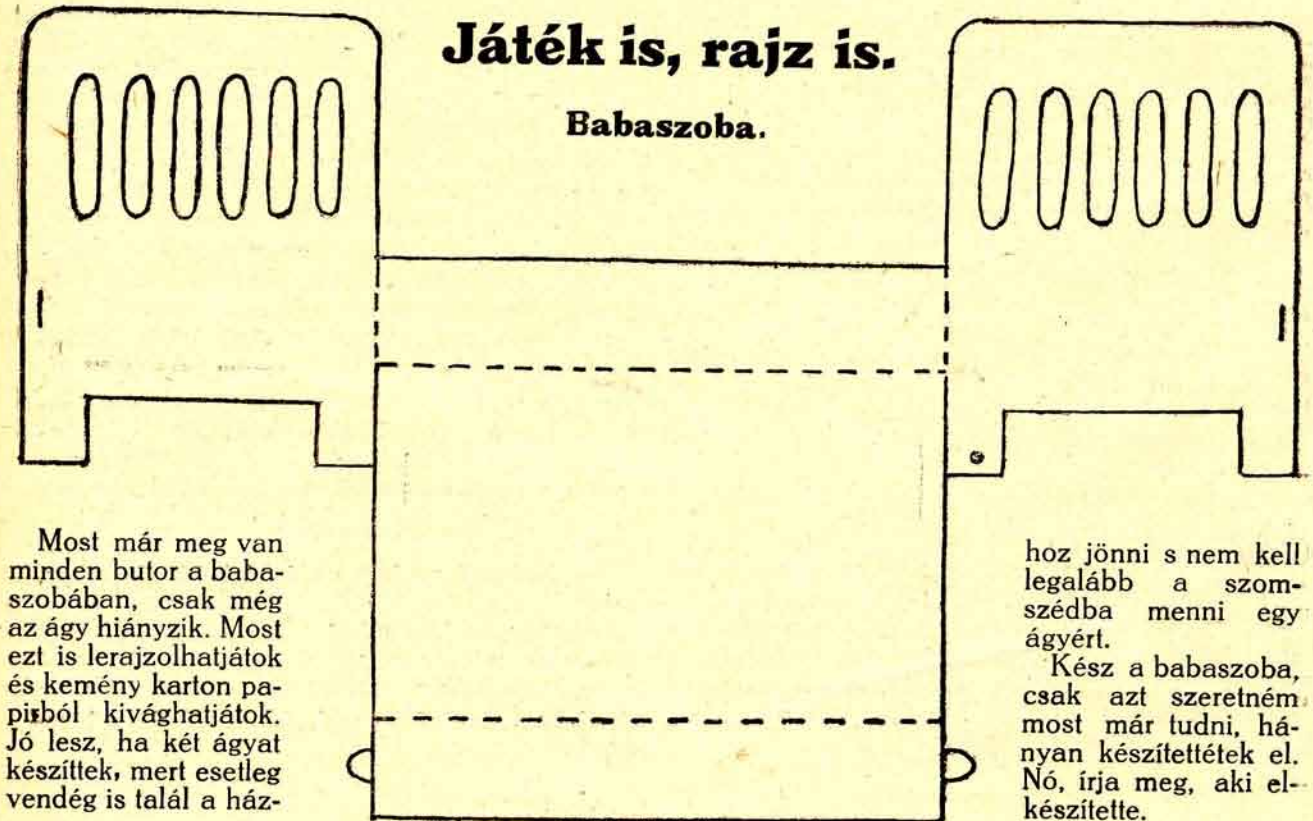
Örömmel állapítottam meg kicsi leveledből, hogy szeretettel foglalkozol a magyar nyelvvvel is. Mindig nagyon örvendek, ha hozzád hasonló derék magyar leánnykával találkozom. Csak így folytassad tovább is!

Szeretettel üdvözöl:

JENŐ BÁC SI.

Játék is, rajz is.

Babaszoba.

Most már meg van minden butor a babaszobában, csak még az ágy hiányzik. Most ezt is lerajzolhatjátok és kemény karton papírból kivághatjátok. Jó lesz, ha két ágyat készítették, mert esetleg vendég is talál a ház-

hoz jönni s nem kell legalább a szomszédba menni egy ágyért.

Kész a babaszoba, csak azt szeretném most már tudni, hányan készítettétek el. Nó, írja meg, aki elkészítette.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Szabó Antal VII. g. o. t. *Szatmár*. A beküldött rajzok jók, közölni is fogja őket az Uj Cimborá. Hasonló és különösen időszerű dolgokkal keressen fel bennünket máskor is, a ceruzás munkákat azonban húzza át mindig tussal. — *Nagy Béni*né Csikszereá. A mai postával elmentek a kért aranyszívceskék. Igen ám, de aranyszívet tulajdonképpen csak azok kaphatnak, akik új cimborák. Reméljük azonban, hogy minden aranyszív tulajdonosa új cimborá is lesz egyszersmind.

Bedő Klára Retteg. Köszönet a toborzásért. A lapot már el is küldtük. Hálásan megköszönjük, ha kis lapunk érdekében tovább munkálkodik.

Jeney Katóka és Adám Kolozsvár. Elköltöztetek Vulkánból a mi szép városunkba. Remélem majd szombaton délutánként ellátogatók a szerkesztőségbe?? A címszalagot átírtuk az új címre.

Leon Magda Retteg. Isten hozott közénk Magduskám. Szeretettel köszöntünk magunk között. Remélem, jól fogod magad érezni kis táborunkban. Várom majd a bemutatkozó leveled. — *Havas Klári* III. g. o. t. Elolvastam Klárikám a leveled. Lelked minden szeretetével és melegségével ragaszkodsz kis lapodhoz; édesanyád azonban nem akarja tovább járatni, hogy már nagy lány vagy. Kérsz, hogy írjak egy szép levelet édesanyádnak. Jól van Klárikám, írni fogok. Minden édesanyának fog szólni, akik a te édesanyáddal hasonlóan gondolkodnak.

Vámszer Mártuska I. g. o. t. A minap beállít a postás bácsi egy hatalmas rózsaszín borítékú levéllel. Nézem, ki küldheti? Olvasom: Vámszer Márta... Kíváncsian bontottam fel. Hát Uram Istenem mi volt benne? A legújabb rajzaid. No ez meglepetés volt számomra. S gyönyörködtem abban a fejlődésben, amelyet hat éves korod óta elértél. Mindegyik rajz jó, de legjobban mégis a székely hegyek tetszenek nekem. Azonban, ha még hasonló rajzokat készítesz, tussal készítsd, mivel a ceruza hamar elmosódik. A jó nagymamát, akinél most vagy, szeretettel üdvözlöm, de azokat a kedves tisztelendő nővéreket is, akik az Uj Cimborát olvasgatják. Írj máskor is Mártuskám.

Balogh Antal II. g. o. t. és *Bözsike*. Kérdelek Antikám, hogy hány éves korig lehet megfejtést beküldeni? Addig, amíg a lap jár nektek, mindig küldhetsz be megfejtést. Arra, hogy ti Bözsikével együtt a kis veteránok közé tartoztok, legyetek nagyon büszkék, mert azt nem

mindenki mondhatja magáról, hogy neki a legelső piros nyuszis számtól kezdve, vagyis 1933. áprilisától jár az Uj Cimborá.

*Földes Klári*ka Székelyudvarhely. Nem írtad oda a neved mellé, hogy hányadik osztályba jársz. No legközelebb írd oda! A 30-as szám rejtvényét ügyesen megfejtetted. Részt is veszel a sorsoláson. — *Balogh Ildikó* IV. el. o. t. *Magyarvaskő*. „Nekem mindig ünnepnap az, amikor jön az Uj Cimborá” — írod leveledben. Kis szíved minden ragaszkodását, szeretetét beleírtad ebbe a pár szóba. Te is a régi olvasók közé tartozol, még nővéreidnek rendelték meg a lapot, most előrökölted tőlük. A megfejtés jól sikerült. A sorsoláson részt is veszel vele. — *Gálffy Gábriska* IV. el. o. t. Jól van kis székely! A megfejtésed résztvesz a sorsoláson. Ugy látom a székelykeresztúri cimborák közül te maradtál meg a leghűségesebbnek. — *Bereczky Juliánna Szalonta*. Még most írtál először az Uj Cimborá-nak. S milyen szépen és rendesen. Az ilyen leveleket örömben kétszer is elolvasom. Azonban a megfejtésbe egy kis hiba csúszott be. Most még én nem árulhatom el a helyes megfejtést, de majd figyeld, a következő számok egyikében közölni fogjuk. Írj máskor is, s hogy tudjam hányadikba jársz, írd a neved mellé az osztályod számát is.

KIADÓ BÁCSI POSTÁJA

Az utóbbi hetekben a következő kis cimborák küldték be előfizetésüket: Kolozsvár-Cluj: Geese Éva 17, Vigdorovits Hédi 17, Friedmann Elza 34, Hochteit Magdus 17, Kusztos Margitka 17, Bartha Babi 50, Bernárd Agnes 50, Alexi Béla 50, Nagy Árpád 17, Bartha Zoltán 17, Maisner Ernő 50, Gáll Antónit 50, Szász Éva és Zoltán 50, Szilveszter Péter, Ilus, Imi és Sanyi 100, Fehér Tibor 50, Albon Tibor 50, Benkő Juditka 100, Szilveszter Sándor és Lajos 17, Bindác Mihály 50, Feiméry Bandika 50, Berkessy Juditka 50, Bergfeld Ibolyka 50, Vajna Évike 50, Rác Magdus 34, Adorjáni Baba 17, Stössel Katóka 50, Kovács Gyuszi 100, Bogdán Mancsi 50, Bordi József 50, Nemes Simon 98, Damó Lenke 20, Gellér Ibi 34, Ferenczy Sándor 50, Kovács Nusi 17, Dániel Károly, Haresa Irma 17, Nierlich Mária 50, Prakab Gizike 168, Pákay Évike 17, Nemes Simon 70, Pák László 50, Balogh Anna és Erzsi 50, Máthé Erzsi 30, Balogh Irén 50, Engelbrecht Mária 17 lejt. Damó Lenke 50 lejt.

Következő számunkban folytatjuk a nyugtázást.

Az »Uj Cimborá« olcsó könyvvására.

Az Új Cimborá az alábbi sorozatokat ajánlja kis olvasóinak:

1. Sorozat.

László Marcella: Nótás Zsuzska (mesekönyv).
P. Jánossy-Tóth: Körbe körénk gyerekek.
Gál Lajosné: A jóság jutalma.
Perédi Ádi: Tavasz kisasszony.

Négy kitűnő mesekönyv pompás díszkötésben, számos képpel

200 Lej helyett csak 155 Lej.

2. Sorozat.

Conan Doyle: Tüzkörűli történetek.
Storm Tivadar: Bábjátékos Pali.
Westermann F. P.: Li Fan bosszúja.
Málnássy: Kis pont.
Csürös Emilia: Fű kizöldül ó sirhanton.
Heltai-Szentimrey: Halhatatlan mesék.

Hat szép mesekönyv egyforma díszkötésben, számos képpel

180 Lej helyett csak 137 Lej,
ugyanaz füzve csak 88 Lej.

3. Sorozat.

Benedek Elek: Gyermekszínház (19 egyfelvonásos szindarab).

Récsi Ede: A diák Jókai (Gyermekszindarab 5 felvonásban).

Gyallai Domokos: Szavalókönyv.

Csürös Emilia: Gyermekszindarabok és köszöntők (füzve).

Négy kitűnő könyv gyermek-műkedvelők számára, minden alkalomra szép kötésben

160 Lej helyett csak 122 Lej,
ugyanaz füzve csak 98 Lej.

4. Sorozat.

F. László Marcella: Az öreg tanító háza.

„ „ A mindentudó könyv.

„ „ A tündérek békekonferenciája.

Simon Sándor: Karácsonyi örömök (karácsonyi szindarab.) Kirjákné Kovács Emma (Mikulás-szindarab).

Székely Miklós: Egy karácsonyfa története (karácsonyi szindarab).

Székely Miklós: Kis János szenvedései (szindarab).

Székely Miklós: Vizsga előtt (kedves diákszindarab).

Hét kötet kitűnő gyermekszindarab

140 Lej helyett csak 120 Lej.

A III-ik és IV-ik sorozat együtt, összesen 11 könyv közel 50 kitűnő gyermekszindarabbal minden alkalomra

262 Lej helyett csak 205 Lej.

A pénz előzetes beküldése mellett a rendelést portómentesen küldi az Új Cimborá kiadóhivatala: Cluj, Str. Baron L. Pop 5.

FEJTÖRŐ

1. FÖLDRAJZI PÓTLÓREJTVÉNY.

—SSEN, —ONDON, —ANKING, —ELGRAD,
—OMA, —RKUTSK.

A fenti városok kezdőbetűi helyes sorrendbe rakva egy hetedik város nevét adják.

2. UGRÓREJTVÉNY.

A d g á a o s a u r m g y k s a a
d i j r k r ó k t a i n a a z k d !

Megfejtési határidő: 1937. november 25.

A megfejtők között jutalomkönyveket sorsolunk ki.

CIMBORÁK!

A fejtörő rovatban megjelenő rejtvényeket sok kis cimborá megfejté és be is küldi. Ez igazán dicséretre méltó, azonban meg kell próbálkozni új rejtvények szerkesztésével is. Hiszen bennetek annyi ötletesség és ügyesség van, hogy ez nem lesz nagyon nehéz. Nem hiszem, hogy a tanulás mellett ne maradjon annyi időtök, hogy új rejtvényeken ne törhetnétek a fejteket. Gondoljátok csak el, milyen dicsőség az, ha valakinek saját rejtvénye jön le a lapban! De vigyázzatok! — önállóan kell dolgozni, mert a lemásolt rejtvényeket fölismerjük. Ha nehezen megy a szerkesztés, ketten, hárman is összeülhettek és közös erővel és tudománnyal pompásan sikerült rejtvényeket is szerkesztettek.

Szerkesztőségünk elhatározta, hogy a legtöbb és legjobb rejtvényeket beküldő cimborákat meg fogja jutalmazni. A kisebb cimborák küldhetnek be: szó- és betűrejtvényeket, pótlórejtvényt, pótlószótágrejtvényt, földrajzi pótlórejtvényt, kockarejtvényt, névjegyrejtvényt, bűvös szöveget, találós kérdéseket stb. A nagyobb cimborák szerkeszthetnek szó- és betűrejtvényeket és kisebb keresztrejtvényeket is. A keresztrejtvény készítésénél, segítő eszközöket is használhattok (térkép, szótár, stb.). Az új rejtvények beküldési határideje: 1937. december 20.

Várom az új rejtvényeket és szeretettel üdvözöl benneteket:

A ROVATVEZETŐ BÁCSI.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:
TELEKY DEZSŐ, SIMON SÁNDOR
és **KORMOS JENŐ.**

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.